

• Оповідки

Анатолій ДИМАРОВ

Ці жінки

ЛЕДЬ пропхалася в двері, почала пала звично до люстра. Люстро понуро глипнуло ("Ох, як ти мені наостогидла!") та й стало рахувати зморшки на старечому обличчі.

– Господи, верни мою молодість! Хоч на день, хоч на годинку. Чи тобі це так важко зробити?

II

I гаряча молитва її долетіла до Господа Бога.

Люстро привітно сяйнуло навстріч, милуючись струнким юним тілом. Люстро невспромозі було одірвати свого погляду од розквітлого, без жодної зморшки, обличчя. "Пройдуся вулицею – всі чоловіки попадають!" – заспівало у ній.

III

A згодом, у чому мати народила, клякла на колінах, біла покаянні покони:

– Господи, верни мою старість! У чому ж я поткнуся на люди? Що ж я тепер зодягатиму?..

IV

– Ох ці жінки! – зітхав скрушно Бог, повертаючи старість.

Вампір

ЦЯ ЖІНОЧКА ніяк на вампіра не схожа була. Коли до вагона заходила. Пристойно вдягнена, обличчя нормальне. Ікла теж не витикаються з рота. А зайшла до трамвая – і почалося! Спершу не пропускала поперед себе дитину. Малюка років п'яти.

– Куди прешь? Не видишь, что старшие заходят?

Бідне дитя так і залякло на приступці. А вона вже на молоденьку матусю насипалася:

– Ты как ребенок воспитываешь? Бандита хочешь вырастить?

Молоденька жіночка не знає, що й відповісти. Розгубилася, бідолашна,

Словник-жартівник

ХАХАЛЬ – ПИСЬМЕННИК-ГУМОРИСТ.

ОЧЕВИДЕЦЬ – ЛІКАР-ОКУЛІСТ.

Михайло СИЛИВОНЕЦЬ.

Черкаська обл.

Отписки-самотписки

ГЕЙ ПІСЛЯ ГОЛІННЯ.

ЗАЛІЗОБАТОН.

ЗЕМЛЯК В ІЛЮМІНАТОРІ.

ПІАР КІСТОК НЕ ЛОМИТЬ.

Лідія МЕЛАЩЕНКО.

м. Миргород.

Прєслів'я

* Час збирати дорогоцінне каміння.

* Босим черевки не тиснуть.

* Собаки лікті не кусають.

* Старикам усюди в нас дорого!

Мал. Петра КОЗИЧА.

– Що, ненажера, про піст забув?!!

Народні устішки

– Я тут опитування провів серед своїх друзів: чому вони остерігаються, а деякі навіть бояться, що їх покусася злий собака.

– Ну і що виявилось?

– Два відсотки відповіли, що на тілі залишаться потворні шрами. П'ять відсотків сказали, що собачі укуси дуже болючі. Сім відсоткам лямно вже від однієї думки, що зараження спричинить смерть. А вісімдесят шість відсотків відверто

зізналися: бояться лише тому, що півроку не можна буде випивати.

Компанія приятелів прийшла в сауно. Один з них вигукнує:

– Мужики, чого сидимо? Давайте наливати!

– Отак прямо відразу? Ми ж тільки зайшли в сауно?!

– Ну й дивак! Ти що, митися тут збирався?

• НЕ ФАНТАСТИКА

Урок

– ПЕТРЕНКО! – сказала Олена Іванівна.

– Я! – відповів дитячий голос.

– Адвокат Петренка!

– Я! – відгукнувся молодий чоловік, який сидів поруч зі своїм підліпчим.

– На сьогодні було домашнє завдання вивчити і переповісти своїми словами байку Леоніда Глібова «Вовк та ягня». Петренко, вижди до дошки!

– Я не вивчив, – почервонівши, сказав Петренко.

– Чому?

– Дозвольте? – підняв руку адвокат Петренка.

Вчителька запитально глянула на свого адвоката, котрий сидів поруч з нею.

– Слухаємо вас, пане адвокате, – сказав адвокат Олени Іванівни.

– Ми вважаємо, що учню в такому віці не варто читати твір, в якому містяться сцени насильства над тваринами, – аргументував свою позицію адвокат Петренка.

– Даруйте, але цей літературний твір затверджений Міністерством освіти для загальноосвітніх навчальних закладів II ступеня, тобто основної школи, – заперечив своєму опоненту адвокат Олени Іванівни.

– А в нас є висновок дитячого лікаря, в якому моему підліпчому не рекомендовано читати літературу подібного штибу.

– А в нас є нова постанова Департаменту освіти, яка призупиняє дію всіх підзаконних актів Міністерства охорони здоров'я, не погоджених з Міністерством освіти.

– А в нас...

– Замовчіть! – зупинила адвокатів Олена Іванівна. – Вийдіть у коридор і там розберіться, що і з чим погоджено.

Адвокати слухняно вийшли з класу.

– А ми поки що послухаємо Машу Дряпіку.

Руку підняв Машин адвокат.

– Ну, що у вас? – запитала Олена Іванівна.

– Ви Машу вже втретє в цьому місяці викликаєте. Це суперечить параграфу 12, пункт 3 циркуляра 1834-біс від 12 березня нинішнього року, розісланого у всі школи міським департаментом освіти.

Олена Іванівна з погано прихованим жалем подивилася на місце, де щойно сидів її адвокат, і потерла лоба.

– А скільки разів можна щомісяця, бо я щось не пригадую?..

– За погодженням з адвокатом учня – двічі. Це коли немає ніяких несподівано виявлених обставин, які не суперечать...

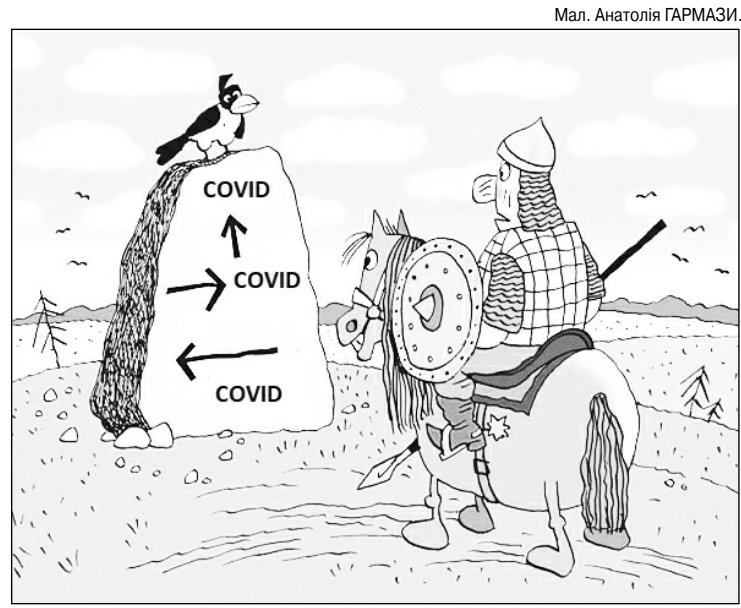
В цю хвилину повернулись адвокати, котрі виходили з'ясувати між собою юридичні протиріччя. Під очима в кожного виднілися свіжі синці.

– Можна нам сісти? – запитали адвокати в Олени Іванівни.

Та сісти вони не встигли, бо пролунав шкільний дзвінок.

– Петренку – двійка! А ви, – наказала Олена Іванівна адвокатам, – завтра прийдете до директора школи разом з батьками...

Олександр БРЮХАНОВ.

Мал. Анатолія ГАРМАЗИ.

• АНЕКДОТИ

Директор банку запитує бухгалтера, який прийшов влаштуватися на роботу:

– Скільки часу ви пропрацювали на останньому місці роботи?

– Чотири роки.

– А чому звільнилися?

– Амністію оголосили.

– Абраме, ви стільки років прожили з дружиною, а й досі ходите, тримаючись за руки.

– Та це я її тримаю, бо тількино відпушу – вона піде витратити гроші.

Рабинович продає на базарі кавуни. На ціннику написано: «Один кавун – 3 гривні, три кавуни – 10 гривень». Підходить чоловік і купує кавун за три гривні, потім іще один кавун також за три гривні, потім іще один. На прощання радісно каже Рабиновичу:

– Дивись, я купив три кавуни, а заплатив лише 9 гривень! Не вмієш ти торгувати!

Рабинович дивиться йому вслід:

– І ось так завжди – беруть по три кавуни замість одного, а потім учать мене комерції.

– Чув, що нашого начальника переводять із підвищенням? Цікаво, хто займе його місце?

– Упевнений, що це буде дуже хороша і гідна людина. Адже я себе з самого раннього дитинства знаю.

– Чому заповіт родичам озвучують після смерті заповідальника?

– Щоб вони не могли йому помститися.

Зустрічаються два співробітники. Один – другому:

– Я зараз був у шефа, і в мене дві новини. Одна хороша, друга погана. З якої почнемо?

– Давай із поганої.

– Мене звільнили.

– А яка ж гарна?

– І тебе теж.

– Чому ви знову спізналися на роботу?

– Дітей у дитсадок відводив.

– Але ж у вас не було дітей!

– Раніше я теж так думав.

Сидять два хлопці в кафе. Один каже:

– Дивись, які красуні за сусіднім столиком. Давай познайомимся.

Другий:

– Давай почекаємо, поки вони розрахуються.

Покупец:

– Дівчино, чому на шкарпетках, які ви продаєте, зазначено розмір 36–46, вони що, гумові?

– Усі купують і не запитують, але якщо вам цікаво, пояснюю: шкарпетки продають парюю, один 36-го, другий 46-го розміру.

– Офіціанте, скажіть, а кухар узагалі куштує те, що готує?

– Кухар повинен готувати, а не їсти всляку гидоту і потім ваятися по лікарнях.

почервоніла, сльози в очах.

– Та чого ви до неї чіпляєтесь? – втрутилась кондукторша. – Ще й дитину невинну облаяли.

– А ти помолчала б! Твоє дело пасажиров обслуживать, а не совать своего носа куда не следует!

– Не тикайте, я з вами не пасла свиней! – вже завелася й кондукторша.

– Господи, і що воно за люди! – заголосила якась бабуся. – Чубляться, лаються, спасу немає...

– Тебя, старой, еще тут не хватало! Катаешься бесплатно, так языка прикуси!

Тут і я вже не витримав:

– Люди, вам не доводилось стрічати вампіра? Ось він, помилуйтеся!

Моє щастя, що сховався на зупинці наступній. Погризла б і кості! Вампір! Точно вампір!

Вискочив, а вагон од лайки хитається: вампірша таки добилась свого. Збурила людей, енергію тепер з них спиває. На весь день заправляється.

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

МАЛЕСЕЇНЬКЕ «О»

Татусь-академік

Студентові-сину

Втовкмачує в голову

Думку єдину:

– Як гризтимеш вперто

Граніти науки,

То станеш Ученим

З великої букви.

Хоч син головою

На згоду киває,

Та кожного разу

У батька питає:

– А що треба гризти

І думать про що,

Щоб стать олігархом

З малесеньким «о»?

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська обл.

Пам'ятник

Що за гук стоїть у пуці,

аж старі дуби шумлять?

Звірі пам'ятник вагущий

притягнули встановлять.

Як, гадають, повернути

і куди ж його лицем?

Чи у бік Бобрів і Нутрій,

чи до лігвища прямцем?

Чи поставити в сторониці,

Де Ведмедячий байрак?

Крутьте, наче циган сонцем,

краще так!

Ні, ліпше так!

«Стійте, – лапи розчепірів

тут філософ Дикобраз, –

ставмо, браття, на шарнірах,

буде всім тоді гаразд.

Як мініятиметься влада,

будем спиритно обертать

чи до Лева на леваду,

чи туди, де Вовча рать.

Навалімося ж юрбою,

розвернімо між дерев,

хай покаже рукою,

де поки що править Лев!»

Все, схвалили розумаху,

та й взялись за монумент,

і обрушили з розмаху

на рухомий постамент.

Цю маленьку травестію

тим я хочу присвятить,

то історію уміє

сяк і так перекрутити.

Ольга СТРАШЕНКО.

Київська обл.

Архів "зорянського" гумору на сайті: www.zorya.poltava.ua

